Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

11. listopadu 2015 *

„Řízení o předběžné otázce — Soudní spolupráce v občanských věcech — Doručování soudních a mimosoudních písemností — Pojem ‚mimosoudní písemnost' — Soukromá písemnost — Přeshraniční dopad — Fungování vnitřního trhu"

Ve věci C-223/14,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Juzgado de Primera Instancia no 7 de Las Palmas de Gran Canaria (Soud prvního stupně č. 7 v Las Palmas de Gran Canaria, Španělsko) ze dne 28. dubna 2014, došlým Soudnímu dvoru dne 7. května 2014, v řízení

Tecom Mican SL,

José Arias Domínguez,

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení A. Tizzano (zpravodaj), místopředseda Soudního dvora vykonávající funkci předsedy prvního senátu, F. Biltgen, A. Borg Barthet, E. Levits a M. Berger, soudci,

generální advokát: Y. Bot,

vedoucí soudní kanceláře: M. Ferreira, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 25. března 2015,

s ohledem na vyjádření předložená:

— za Tecom Mican SL T. Rosales Hernándezem, abogado,

— za španělskou vládu A. Gavela Llopis, jako zmocněnkyní,

— za německou vládu T. Henzem a J. Kemper, jako zmocněnci,

— za maďarskou vládu Z. Fehérem a G. Koósem, jako zmocněnci,

— za portugalskou vládu L. Inez Fernandesem, A. Fonseca Santos a R. Chambel Margarido, jako zmocněnci,

— za Evropskou komisi F. Castillem de la Torre a M. Wilderspinem, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: španělština.

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 4. června 2015,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 16 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1393/2007 ze dne 13. listopadu 2007 o doručování soudních a mimosoudních písemností ve věcech občanských a obchodních v členských státech („doručování písemností“) a o zrušení nařízení Rady (ES) č. 1348/2000 (Úř. věst. L 324, s. 79).

2 Tato žádost byla předložena v rámci žaloby podané k Juzgado de Primera Instancia no 7 de Las Palmas de Gran Canaria (Soud prvního stupně č. 7 v Las Palmas de Gran Canaria) obchodním zástupcem, společností Tecom Mican SL (dále jen „Tecom“), proti rozhodnutí tajemníka tohoto soudu, kterým tento odmítl doručit mimo rámec soudního řízení výzvu společnosti Man Diesel & Turbo SE (dále jen „Man Diesel“).

Právní rámec

Mezinárodní právo

3 Článek 17 Haagské úmluvy ze dne 15. listopadu 1965 o doručování soudních a mimosoudních písemností v cizině ve věcech občanských a obchodních (dále jen „Haagská úmluva z roku 1965“) stanoví:

„Mimosoudní písemnosti vyhotovené orgány a oprávněnými úředními osobami smluvního státu mohou být zaslány do druhého smluvního státu, aby tam byly doručeny, způsobem a za podmínek stanovených touto úmluvou.“

4 Praktická příručka k Haagské úmluvě (Stálý výbor Haagské konference mezinárodního práva soukromého, Manuel pratique sur le fonctionnement de la Convention Notification de La Haye, 3. vydání, Bruylant, Brusel, 2006), mimo jiné uvádí, že mimosoudní písemnosti se odlišují od soudních písemností tím, že „přímo nesouvisejí s řízením, a od čistě soukromých písemností se liší tím, že vyžadují zásah ‚orgánu nebo úřední osoby‘ “.

Unijní právo

5 Aktem ze dne 26. května 1997 přijala Rada Evropské unie na základě článku K.3 Smlouvy o EU (články K.1 až K.9 Smlouvy o EU byly nahrazeny články 29 až 42 EU) Úmluvu o doručování soudních a mimosoudních písemností ve věcech občanských a obchodních v členských státech Evropské unie (Úř. věst. C 261, s. 1, dále jen „úmluva z roku 1997“).

6 Tato úmluva nedefinuje pojem „mimosoudní písemnost“. Nicméně důvodová zpráva k Úmluvě přijaté na základě článku K.3 Smlouvy o Evropské unii o doručování soudních a mimosoudních písemností ve věcech občanských a obchodních v členských státech Evropské unie (Úř. věst. 1997, C 261, s. 26) uvádí v komentáři týkajícím se článku 1 této úmluvy následující:

„[...] Pokud jde o mimosoudní písemnosti, ty zřejmě nelze přesně vymezit. Lze mít za to, že se jedná o písemnosti vyhotovené oprávněnou úřední osobou, jako je notářský zápis nebo akt soudního vykonavatele či písemnosti vyhotovené orgánem členského státu nebo ty, jejichž povaha nebo význam odůvodňuje jejich zasílání a oznamování adresátům úředním postupem.“ (*neoficiální překlad*)

7 Uvedená úmluva nebyla členskými státy ratifikována.

8 Nařízení Rady (ES) č. 1348/2000 ze dne 29. května 2000 o doručování soudních a mimosoudních písemností ve věcech občanských a obchodních v členských státech (Úř. věst. L 160, s. 37; Zvl. vyd. 19/01, s. 227), inspirované textem uvedené úmluvy, stanovilo v článku 16:

„Mimosoudní písemnosti mohou být zasílány za účelem doručení v jiném členském státě v souladu s tímto nařízením."

9 Článek 17 písm. b) uvedeného nařízení stanovil vypracování seznamu písemností, které mohou být doručovány podle tohoto nařízení.

10 Tento seznam představoval přílohu II rozhodnutí Komise 2001/781/ES ze dne 25. září 2001 o vypracování příručky přijímajících subjektů a seznamu písemností, které mohou být doručovány podle nařízení č. 1348/2000 (Úř. věst. L 298, s. 1; Zvl. vyd. 19/03, s. 3), ve znění rozhodnutí Komise 2007/500/ES ze dne 16. července 2007 (Úř. věst. L 185, s. 24). Obsahoval informace sdělené členskými státy na základě čl. 17 písm. b) nařízení č. 1348/2000. Pokud jde o Španělské království, bylo zde zejména uvedeno, že „[p]okud jde o mimosoudní písemnosti, které mohou být doručovány, jde o jiné než soudní dokumenty vydané veřejným orgánem, který má podle španělského zákona pravomoc k doručování".

11 Nařízení č. 1348/2000 bylo zrušeno a nahrazeno nařízením č. 1393/2007.

12 Podle druhého a šestého bodu odůvodnění nařízení č. 1393/2007:

„(2) Řádné fungování vnitřního trhu vyžaduje zdokonalení a urychlení zasílání soudních a mimosoudních písemností ve věcech občanských a obchodních v členských státech.

[...]

(6) Účinnost a rychlost soudního řízení v občanských věcech vyžaduje, aby zasílání soudních a mimosoudních písemností mezi místními subjekty určenými členskými státy probíhalo přímo a rychle [...]"

13 Článek 2 odst. 1 tohoto nařízení stanoví:

„Každý členský stát určí úřední osoby, orgány nebo jiné osoby (dále jen ‚odesílající subjekty') příslušné k zasílání soudních nebo mimosoudních písemností, které mají být doručeny v jiném členském státě."

14 Podle čl. 23 odst. 1 uvedeného nařízení Španělské království Evropské komisi sdělilo, že určilo jako „odesílající subjekt" soudního tajemníka vnitrostátních soudů (Secretario Judicial) (dále jen „soudní tajemník").

15 Články 12 až 15 nařízení č. 1393/2007 upravují „jiné způsoby zasílání a doručování soudních písemností".

16 Článek 16 tohoto nařízení zní následovně:

„Mimosoudní písemnosti mohou být zasílány za účelem doručení v jiném členském státě v souladu s tímto nařízením."

Španělské právo

17 Zákon 12/1992 o smlouvě o obchodním zastoupení (Ley 12/1992, sobre contrato de agencia) ze dne 27. května 1992 (BOE ze dne 29. května 1992, dále jen „zákon č. 12/1992“) provedl do španělského vnitrostátního práva směrnici Rady 86/653/EHS ze dne 18. prosince 1986 o koordinaci právní úpravy členských států týkající se nezávislých obchodních zástupců (Úř. věst. L 382, s. 17; Zvl. vyd. 06/02, s. 150).

18 Článek 15 odst. 2 zákona 12/1992 stanoví:

„Obchodní zástupce má nárok požadovat, aby mu byly poskytnuty účetní doklady zastoupeného v rozsahu nezbytném k ověření všech skutečností týkajících se provizí, na které má nárok, a ve formě stanovené obchodním zákoníkem. Obchodní zástupce má rovněž nárok na sdělení informací, kterými disponuje zastoupený a které jsou potřebné k ověření částky uvedených provizí.“

19 Článek 28 uvedeného zákona, nadepsaný „Odškodnění za výpověď“, stanoví:

„1. Při ukončení smlouvy o obchodním zastoupení na dobu určitou či neurčitou má obchodní zástupce, který zmocniteli přivedl nové zákazníky nebo zvýšil významným způsobem objem obchodu se stávajícími zákazníky, nárok na odškodnění, jestliže zmocnitel z této činnosti může získat podstatné výhody a jestliže je zaplacení tohoto odškodnění spravedlivé s přihlédnutím k existenci konkurenčních doložek, jakož i provizí, o které obchodní zástupce přichází, a k jiným okolnostem případu.

[...]“

20 Podle článku 31 zákona č. 12/1992:

„Žaloba na odškodnění za výpověď nebo žaloba na náhradu škody musí být podána ve lhůtě jednoho roku od ukončení smlouvy.“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

21 Man Diesel, společnost založená podle německého práva, a Tecom, společnost založená podle španělského práva, uzavřely v listopadu 2009 smlouvu o obchodním zastoupení.

22 Dne 8. března 2012 společnost Man Diesel jednostranně vypověděla tuto smlouvu s účinností ke dni 31. prosince 2012.

23 Po této výpovědi požádala společnost Tecom dne 19. listopadu 2013 soudního tajemníka Juzgado de Primera Instancia no 7 de Las Palmas de Gran Canaria (Soud prvního stupně č. 7 v Las Palmas de Gran Canaria), aby prostřednictvím příslušného německého subjektu doručil společnosti Man Diesel výzvu, kterou se podle zákona č. 12/1992 domáhal zaplacení částky, kterou společnost Tecom považovala za dlužnou jakožto odškodnění za výpověď, a částek splatných a neuhrazených provizí, nebo podpůrně sdělení účetních informací. V tomto dopise se mimo jiné uvádělo, že další výzva, sepsaná před španělským notářem, již byla zaslána společnosti Man Diesel, aby získala právní sílu veřejné notářské listiny.

24 Soudní tajemník dne 11. prosince 2013 odmítl vyhovět návrhu podanému společností Tecom, neboť měl za to, že neexistovalo žádné soudní řízení vyžadující úkon soudní pomoci, o nějž bylo žádáno.

25 Následujícího dne podala společnost Tecom proti tomuto zamítavému rozhodnutí stížnost a tvrdila, že z rozsudku Roda Golf & Beach Resort (C-14/08, EU:C:2009:395) vyplývá, že podle článku 16 nařízení č. 1393/2007 není podmínkou doručování takové mimosoudní písemnosti, o jakou se jedná ve věci v původním řízení, existence soudního řízení.

26 Dne 13. prosince 2013 každopádně společnost Tecom zaslala společnosti Man Diesel prostřednictvím španělského notáře další výzvu k zaplacení splatných a neuhrazených provizí, jakož i odškodnění za výpověď za účelem zachování jednoroční promlčecí lhůty plynoucí od ukončení smlouvy stanovené v článku 31 zákona č. 12/1992 pro podání žaloby týkající se tohoto odškodnění.

27 Usnesením ze dne 20. prosince 2013 soudní tajemník zamítl stížnost a potvrdil napadené zamítavé rozhodnutí, přičemž upřesnil, že nelze považovat jakoukoli soukromou písemnost za „mimosoudní písemnost“ způsobilou k „doručování“ ve smyslu článku 16 nařízení č. 1393/2007. Konkrétně konstatoval, že do věcné působnosti tohoto nařízení spadají pouze mimosoudní písemnosti, které svou povahou nebo formální podobou vyvolávají určité právní účinky.

28 Společnost Tecom podala dne 2. ledna 2014 proti tomuto usnesení návrh na soudní přezkum přičemž uplatňovala argument, že ve smyslu článku 16 nařízení č. 1393/2007 může být i čistě soukromá písemnost doručena jako „mimosoudní písemnost“.

29 Juzgado de Primera Instancia nº 7 de Las Palmas de Gran Canaria (Soud prvního stupně č. 7 v Las Palmas de Gran Canaria), který projednává tuto žalobu, připomenul, že podle rozsudku Roda Golf & Beach Resort (C-14/08, EU:C:2009:395) je pojem „mimosoudní písemnost“ ve smyslu článku 16 autonomním pojmem unijního práva a že soudní spolupráce stanovená v tomto článku a v nařízení č. 1393/2007 „se může projevit jak v rámci soudního řízení, tak mimo ně“. Upřesnil nicméně též, že nemá k dispozici žádný poznatek, který by mu umožnil určit, zda písemnost, která není vyhotovena orgánem nebo úřední osobou či jimi nebyla sepsána, může být kvalifikována jako „mimosoudní písemnost“.

30 Za těchto podmínek se Juzgado de Primera Instancia nº 7 de Las Palmas de Gran Canaria (Soud prvního stupně č. 7 v Las Palmas de Gran Canaria) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Lze za ‚mimosoudní písemnost‘ ve smyslu článku 16 nařízení č. 1393/2007 považovat čistě soukromou písemnost bez ohledu na to, že nebyla vyhotovena veřejným orgánem ani úřední osobou jiné než soudní povahy?

2) V případě kladné odpovědi, lze za mimosoudní písemnost považovat každou soukromou písemnost, nebo tato písemnost musí mít určité konkrétní vlastnosti?

3) I v případě, že by soukromá písemnost měla takové vlastnosti, může občan Unie žádat o doručení postupem stanoveným v článku 16 nynějšího nařízení č. 1393/2007, jestliže ji již doručil prostřednictvím jiného veřejného orgánu jiné než soudní povahy, jako je notář?

4) A konečně, je třeba pro účely článku 16 nařízení č. 1393/2007 zohledňovat skutečnost, že uvedená spolupráce má přeshraniční dopad a je nezbytná pro řádné fungování vnitřního trhu? Kdy je třeba mít za to, že spolupráce má ‚přeshraniční dopad a je nezbytná pro řádné fungování vnitřního trhu‘?“

K předběžným otázkám

K první a druhé otázce

31 Podstatou první a druhé otázky předkládajícího soudu, které je třeba zkoumat společně, je, zda a případně za jakých podmínek musí být článek 16 nařízení č. 1393/2007 vykládán v tom smyslu, že pojem „mimosoudní písemnost“ uvedený v tomto článku zahrnuje soukromou písemnost, která nebyla vyhotovena či ověřena veřejným orgánem či úřední osobou.

32 Pro účely poskytnutí užitečné odpovědi na tyto otázky je nutno bez dalšího připomenout, že pokud jde o pojem „mimosoudní písemnost“ uvedený v článku 16 nařízení č. 1348/2000, které bylo zrušeno a nahrazeno nařízením č. 1393/2007, Soudní dvůr již rozhodl, že tento pojem musí být považován za autonomní pojem unijního práva (rozsudek Roda Golf & Beach Resort, C-14/08, EU:C:2009:395, body 49 a 50). Jak přitom rovněž vyzdvihl generální advokát v bodě 46 svého stanoviska, není důvodu nevykládat obdobně tentýž pojem „mimosoudní písemnost“ stanovený v článku 16 nařízení č. 1393/2007.

33 V tomto ohledu je rovněž nutno podotknout, že uvedený pojem „mimosoudní písemnost“ musí být chápán široce, a nemůže tak být omezen pouze na písemnosti v rámci soudního řízení, přičemž může zahrnovat i dokumenty vyhotovené notáři, jak již Soudní dvůr rozhodl (v tomto smyslu viz rozsudek Roda Golf & Beach Resort, C-14/08, EU:C:2009:395, body 56 až 59).

34 Toto zjištění nicméně samo o sobě neumožňuje rozhodnout, zda takový pojem zahrnuje pouze písemnosti vyhotovené nebo ověřené mimo soudní řízení veřejným orgánem nebo úřední osobou, či zda zahrnuje i soukromé písemnosti.

35 Vzhledem k nedostatku upřesnění v samotném znění článku 16 nařízení č. 1393/2007 je nicméně pro určení dosahu uvedeného pojmu pro tyto účely podle ustálené judikatury třeba zohlednit kontext uvedeného článku 16 a cíle sledované tímto nařízením, jakož i případně historii vzniku tohoto nařízení (viz rozsudky Drukarnia Multipress, C-357/13, EU:C:2015:253, bod 22, a Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland, C-461/13, EU:C:2015:433, bod 30).

36 Pokud jde nejprve o kontext, je třeba připomenout, že nařízení č. 1393/2007, přijaté na základě čl. 61 písm. c) ES, zavádí, jak je uvedeno v jeho prvním bodě odůvodnění, mechanismus doručování soudních a mimosoudních písemností ve věcech občanských a obchodních uvnitř Společenství za účelem postupného vytváření prostoru svobody, bezpečnosti a práva.

37 Z tohoto hlediska je nutno rovněž podotknout, že podle bodu 2 odůvodnění tohoto nařízení je jeho cílem zdokonalení a urychlení zasílání soudních a mimosoudních písemností ve věcech občanských a obchodních v členských státech za účelem posílení řádného fungování vnitřního trhu (v tomto smyslu viz rozsudky Alder, C-325/11, EU:C:2012:824, body 29 a 34, jakož i Roda Golf & Beach Resort, C-14/08, EU:C:2009:395, bod 54).

38 Avšak vzhledem k tomu, že z těchto upřesnění nelze dovodit nic stran rozsahu pojmu „mimosoudní písemnost“, je nezbytné hledat další užitečné poznatky i v legislativní úpravě předcházející nařízení č. 1393/2007, a konkrétně souvislost s vývojem v oblasti soudní spolupráce v občanských věcech, do níž toto nařízení spadá (v tomto smyslu viz rozsudek Weiss und Partner, C-14/07, EU:C:2008:264, bod 50).

39 V tomto ohledu je nutno připomenout, že Rada přijala úmluvu z roku 1997 aktem ze dne 26. května 1997, tedy ještě před vstupem nařízení č. 1348/2000 v platnost.

40 Tato úmluva nedefinovala pojem „mimosoudní písemnost“. Nicméně důvodová zpráva k této úmluvě, zmíněná výše v bodě 6 tohoto rozsudku, v komentáři týkajícím se článku 1 uváděla, že tento pojem může zahrnovat nejen písemnosti vyhotovené úřední osobou, jako je notářský zápis nebo akt soudního vykonavatele či písemnosti vyhotovené orgánem členského státu, ale i soukromé písemnosti, „jejichž povaha nebo význam odůvodňuje jejich zasílání a oznamování adresátům úředním postupem“.

41 Uvedená úmluva sice nebyla členskými státy ratifikována, avšak posloužila jako zdroj inspirace při vypracování nařízení č. 1348/2000, jehož cílem bylo právě zajistit kontinuitu výsledků dosažených v rámci uzavření téže úmluvy.

42 Je zajisté pravda, že ani nařízení č. 1348/2000 neposkytlo přesnou a jednotnou definici pojmu „mimosoudní písemnost“ a podle svého čl. 17 písm. b) pověřilo Komisi, aby spolu s členskými státy vypracovala seznam uvádějící písemnosti, které mohou být doručovány, přičemž informace sdělené uvedenými členskými státy mají pouze indikativní povahu (viz rozsudek Roda Golf & Beach Resort, C-14/08, EU:C:2009:395, body 46 a 47).

43 Pohled na seznam nicméně odhaluje, že členské státy pod kontrolou Komise definovaly písemnosti, které považovaly za způsobilé k doručování na základě uvedeného nařízení, různými způsoby (viz rozsudek Roda Golf & Beach Resort, C-14/08, EU:C:2009:395, bod 47), když do kategorie mimosoudních písemností zahrnuly nejen písemnosti vydané veřejným orgánem nebo úřední osobou, ale i soukromé písemnosti, které mají v daném právním řádu zvláštní význam, jak bylo vyzdviženo generálním advokátem v bodě 36 jeho stanoviska.

44 Ze všech výše uvedených skutečností lze dovodit, že v souladu s obecnými zásadami vyplývajícími z judikatury uvedené v bodě 33 tohoto rozsudku a jak bylo zdůrazněno generálním advokátem v bodě 60 jeho stanoviska, musí být pojem „mimosoudní písemnost“ ve smyslu článku 16 nařízení č. 1393/2007 vykládán tak, že zahrnuje jak dokumenty vyhotovené nebo ověřené veřejným orgánem nebo úřední osobou, tak soukromé písemnosti, jejichž formální zaslání jejich příjemci se sídlem v zahraničí je nezbytné k uplatnění, prokázání nebo ochraně práva nebo právního nároku v občanské nebo obchodní věci.

45 Zasílání takových písemností do zahraničí prostřednictvím mechanismu doručování zavedeného nařízením č. 1393/2007 totiž rovněž přispívá k posílení řádného fungování vnitřního trhu v oblasti spolupráce ve věcech občanských a obchodních a k postupnému vytváření prostoru svobody, bezpečnosti a práva v rámci Evropské unie.

46 S ohledem na výše uvedené je třeba odpovědět na první a druhou otázku tak, že článek 16 nařízení č. 1393/2007 musí být vykládán v tom smyslu, že pojem „mimosoudní písemnost“ uvedený v tomto článku zahrnuje nejen písemnosti vyhotovené nebo ověřené veřejným orgánem nebo úřední osobou, ale i soukromé písemnosti, jejichž formální zaslání jejich příjemci se sídlem v zahraničí je nezbytné k uplatnění, prokázání nebo ochraně práva nebo právního nároku v občanské nebo obchodní věci.

Ke třetí otázce

47 Podstatou třetí otázky předkládajícího soudu je, zda musí být nařízení č. 1393/2007 vykládáno v tom smyslu, že doručování mimosoudní písemnosti v souladu s postupem zavedeným tímto nařízením je přípustné i v případě, že první doručení již bylo provedeno jiným způsobem zasílání.

48 Úvodem je nutno podotknout, že ze spisu ani z upřesnění, která poskytly zúčastněné osoby na jednání, nevyplývá jasně, zda první doručení uvedené v této otázce bylo provedeno způsobem zasílání neuvedeným v nařízení č. 1393/2007 či jedním z dalších způsobů zasílání zavedených touto směrnicí.

49 Za těchto podmínek je třeba pro účely poskytnutí užitečné odpovědi předkládajícímu soudu zaprvé zkoumat případ, v němž žalobce provedl první doručení způsobem, který není upraven v nařízení č. 1393/2007.

50 V tomto ohledu postačí připomenout, že znění čl. 1 odst. 1 tohoto nařízení upřesňuje, že se nařízení použije na občanské a obchodní věci, „kdy musí být soudní […] písemnost zaslána z jednoho členského státu do druhého za účelem doručení ve druhém členském státě“ (rozsudek Alder, C-325/11, EU:C:2012:824, bod 20).

51 V této souvislosti, jak již rozhodl Soudní dvůr, uvedené nařízení stanoví pouze dva případy, kdy je doručení písemnosti mezi členskými státy vyňato z jeho působnosti a nelze jej vykonat prostředky zavedenými tímto nařízením, a sice pokud bydliště nebo obvyklý pobyt osoby, které je písemnost určena, není známo, nebo pokud tato osoba označila zplnomocněného zástupce ve státě, kde soudní řízení probíhá (viz rozsudek Alder, C-325/11, EU:C:2012:824, bod 24).

52 Je tedy nesporné, jak zdůraznil generální advokát v bodě 75 svého stanoviska, že nařízení č. 1393/2007 nestanoví žádnou další výjimku z využití prostředků stanovených pro zasílání mimosoudní písemnosti mezi členskými státy v případě, že žalobce již předtím doručil tutéž písemnost prostřednictvím jiného způsobu, než jaké jsou upraveny tímto nařízením.

53 Z toho vyplývá, že v tomto případě je přeshraniční doručování mimosoudní písemnosti jedním ze způsobů zasílání zavedených nařízením č. 1393/2007 přípustné.

54 Pokud jde zadruhé o důsledky případu, v němž žalobce provedl první doručení v souladu se způsoby zavedenými nařízením č. 1393/2007, je nutno podotknout, že toto nařízení stanoví taxativním způsobem různé způsoby zasílání (viz rozsudek Alder, C-325/11, EU:C:2012:824, bod 32), které se použijí na doručování mimosoudních písemností podle jeho článku 16.

55 Konkrétně článek 2 tohoto nařízení stanoví, že k předání písemností dochází v zásadě mezi odesílajícími subjekty a přijímajícími subjekty určenými členskými státy (rozsudek Alder, C-325/11, EU:C:2012:824, bod 30).

56 Kromě toho uvedené nařízení stanoví ve svém oddílu 2 další způsoby zasílání, jako je zasílání konzulární nebo diplomatickou cestou, jakož i doručování diplomatickými nebo konzulárními zástupci, doručování prostřednictvím poštovních služeb anebo přímé doručení ministerskými úředníky nebo jinými příslušnými osobami přijímajícího státu na žádost zúčastněné osoby (rozsudek Alder, C-325/11, EU:C:2012:824, bod 31).

57 V této souvislosti je nicméně nutno upřesnit, že nařízení č. 1393/2007 nezavedlo hierarchii mezi různými způsoby zasílání, které stanoví (rozsudky Alder, C-325/11, EU:C:2012:824, bod 31, a Plumex, C-473/04, EU:C:2006:96, bod 20).

58 Kromě toho je nutno podotknout, jak bylo vyzdviženo generálním advokátem v bodech 78 a 79 jeho stanoviska, že za účelem zaručení rychlého plnění přeshraničního zasílání dotčených písemností toto nařízení neukládá odesílajícím subjektům nebo přijímajícím subjektům ani diplomatickým nebo konzulárním zástupcům ani ministerským úředníkům nebo jiným příslušným osobám přijímajícího státu povinnost ověřit vhodnost či relevanci důvodů, proč žalobce provádí doručování písemnosti prostřednictvím zavedených způsobů zasílání.

59 Z těchto úvah vyplývá, že v oblasti doručování mimosoudních písemností si může žalobce nejen zvolit jeden či druhý prostředek zasílání zavedený nařízením č. 1393/2007, ale i využít současně nebo následně dva nebo několik těchto způsobů, které považuje s přihlédnutím k okolnostem projednávaného případu za nejpřijatelnější nebo nejvhodnější (v tomto smyslu viz rozsudek Plumex, C-473/04, EU:C:2006:96, body 21, 22 a 31).

60 V důsledku toho je doručení mimosoudní písemnosti jedním ze způsobů stanovených nařízením č. 1393/2007 platné, třebaže první zaslání této písemnosti již bylo uskutečněno jiným než takto stanoveným způsobem.

61 Vzhledem ke všem předcházejícím úvahám je nutno odpovědět na třetí otázku tak, že nařízení č. 1393/2007 musí být vykládáno v tom smyslu, že doručování mimosoudní písemnosti v souladu s postupem zavedeným tímto nařízením je přípustné i v případě, že žalobce již uskutečnil první doručení této písemnosti způsobem zasílání, který není upraven uvedeným nařízením či jedním z dalších způsobů zasílání zavedených tímto nařízením.

Ke čtvrté otázce

62 Podstatou čtvrté otázky předkládajícího soudu je, zda musí být článek 16 nařízení č. 1393/2007 vykládán v tom smyslu, že pro účely použití tohoto článku je nutno ověřit v každém jednotlivém případě, že doručení „mimosoudní písemnosti“ má přeshraniční dopad a je nezbytné pro řádné fungování vnitřního trhu.

63 Pokud jde v tomto ohledu zaprvé o přeshraniční dopad, postačí připomenout, že nařízení č. 1393/2007 je opatřením, které podle čl. 61 písm. c) ES a článku 65 ES spadá do oblasti působnosti justiční spolupráce ve věcech občanských, které má právě takový dopad (v tomto smyslu viz rozsudek Roda Golf & Beach Resort, C-14/08, EU:C:2009:395, bod 53).

64 Článek 1 odst. 1 uvedeného nařízení tak výslovně stanoví, že s výhradou vyloučených oblastí se toto nařízení použije na občanské a obchodní věci, kdy musí být soudní nebo mimosoudní písemnost zaslána „z jednoho členského státu do druhého“ za účelem doručení v druhém členském státě.

65 Vzhledem k tomu, že přeshraniční dopad zasílání soudní písemnosti nebo mimosoudní písemnosti, jak je tomu v projednávaném případě, představuje objektivní podmínku použitelnosti nařízení č. 1393/2007, musí být považován za podmínku, kterou je vždy nutno splnit, jestliže doručování takové písemnosti spadá do oblasti působnosti tohoto nařízení, a doručení se tak musí uskutečnit v souladu se systémem zavedeným tímto nařízením.

66 Pokud jde zadruhé o řádné fungování vnitřního trhu, je nesporné, že představuje, jak vyplývá z druhého bodu odůvodnění nařízení č. 1393/2007, základní cíl mechanismu doručování stanoveného tímto nařízením (v tomto smyslu viz rozsudek Roda Golf & Beach Resort, C-14/08, EU:C:2009:395, bod 55).

67 Vzhledem k tomu, že všechny způsoby zasílání soudních a mimosoudních písemnosti stanovené uvedeným nařízením byly zavedeny výslovně za účelem splnění uvedeného cíle, je v tomto kontextu legitimní mít za to, že jakmile jsou podmínky použití těchto způsobů splněny, přispívá doručování takových písemností nutně k řádnému fungování vnitřního trhu.

68 V důsledku toho, jak zdůraznil generální advokát v bodě 71 svého stanoviska, nelze řádné fungování vnitřního trhu považovat za skutečnost, kterou je nutno zkoumat před každým doručováním způsoby zavedenými nařízením č. 1393/2007, a zejména v článku 16 tohoto nařízení.

69 S ohledem na všechny uvedené úvahy je třeba odpovědět na čtvrtou otázku tak, že článek 16 nařízení č. 1393/2007 musí být vykládán v tom smyslu, že jsou-li splněny podmínky použití tohoto článku, není nutno ověřovat v každém jednotlivém případě, že doručování mimosoudní písemnosti má přeshraniční dopad a je nezbytné k řádnému fungování vnitřního trhu.

K nákladům řízení

70 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

1) **Článek 16 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1393/2007 ze dne 13. listopadu 2007 o doručování soudních a mimosoudních písemností ve věcech občanských a obchodních v členských státech („doručování písemností“) a o zrušení nařízení Rady (ES) č. 1348/2000 musí být vykládán v tom smyslu, že pojem „mimosoudní písemnost“ uvedený v tomto článku zahrnuje nejen písemnosti vyhotovené nebo ověřené veřejným orgánem nebo úřední osobou, ale i soukromé písemnosti, jejichž formální zaslání jejich příjemci se sídlem v zahraničí je nezbytné k uplatnění, prokázání nebo ochraně práva nebo právního nároku v občanské nebo obchodní věci.**

2) **Nařízení č. 1393/2007 musí být vykládáno v tom smyslu, že doručování mimosoudní písemnosti v souladu s postupem zavedeným tímto nařízením je přípustné i v případě, že žalobce již uskutečnil první doručení této písemnosti způsobem zasílání, který není upraven uvedeným nařízením či jedním z dalších způsobů zasílání zavedených tímto nařízením.**

3) **Článek 16 nařízení č. 1393/2007 musí být vykládán v tom smyslu, že jsou-li splněny podmínky použití tohoto článku, není nutno ověřovat v každém jednotlivém případě, že doručování mimosoudní písemnosti má přeshraniční dopad a je nezbytné k řádnému fungování vnitřního trhu.**

Podpisy.